

Sygn. akt II K 16/19

PR Ds (...).2018

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świnoujściu – W. C.

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2019r. sprawy:

1. **J. B.**, s. H. i J. z d. J., ur. (...) w. N.

2. **D. K., s. W. i H.** z d. B., ur. (...) w G.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu, wzięli udział w pobiciu M. Z. w ten sposób, że zadawali mu uderzenia z pięści po całym ciele, czym narazili M. Z. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym działali publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

a nadto D. K. o to, że:

II. w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś. dokonał uszkodzenia ciała M. Z. w ten sposób, że zadał mu co najmniej trzy uderzenia z pięści w twarz, na skutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwiaka okularowego oczodołu lewego oraz stłuczenia i podbiegnięcia krwawego żuchwy po stronie lewej i szyi po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała M. Z. na okres do 7 dni, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

III. w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś. dokonał uszkodzenia ciała D. Z. w ten sposób, że zadał jej uderzenie z pięści w twarz, a następnie popchnął pokrzywdzoną, na skutek czego przewróciła się ona na betonowe podłoże i uderzyła głową o chodnik, doznając obrażeń w postaci kilkuodłamowego złamania przedniej i bocznej ściany prawej zatoki szczękowej z przemieszczeniem odłamów o około 2-3 mm, złamania dolnej ściany prawego oczodołu, kilkuodłamowego złamania bocznej ściany prawego oczodołu, rozejścia się szwu czołowo-jarzmowego po stronie prawej, złamania wyrostka skroniowego prawej kości jarzmowej oraz złamania kości klinowej prawej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała D. Z. na okres powyżej dni 7, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- I. oskarżonych J. B. i D. K. uznaje za winnych dokonania zarzucanego im w pkt. I czynu, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierza im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- II. oskarżonego D. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. II czynu, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
- III. oskarżonego D. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. III czynu, tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec D. K. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 oraz 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,
- VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. B. kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 27 czerwca 2018r. godz. 21.40 do dnia 29 czerwca 2018r. godz. 13.57, przyjmując, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności i karę tę uznaje za wykonaną w zakresie dwóch dni – w przypadku zarządzenia,
- VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonych do przeproszenia pokrzywdzonych M. Z. i D. Z. w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku,
- VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty:
- a) od J. B. i D. K. solidarnie na rzecz M. Z. – 1.000 zł (jeden tysiąc 00/100 złotych) – w związku z czynem z pkt. I,
- b) od D. K. na rzecz M. Z. – 800 zł (osiemset 00/100 złotych) – w związku z czynem z pkt. II, a na rzecz D. Z. 4.000 zł (cztery tysiące 00/100 złotych) – w związku z czynem z pkt. III,
- IX. zasądza od oskarżonych koszty postępowania w częściach ich dotyczących oraz wymierza im opłaty: J. B. – w kwocie 120 zł, D. K. – w kwocie 180 zł.

Sygn. akt IIK 16/18

UZASADNIENIE

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia oraz wskazanych rozstrzygnięć

J. B. i D. K. zostali oskarżeni o to, że w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu, wzięli udział w pobiciu M. Z. w ten sposób, że zadawali mu uderzenia z pięści po całym ciele, czym narazili M. Z. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym działali publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. (pkt I aktu oskarżenia).

Nadto D. K. został oskarżony o to, że w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś. dokonał uszkodzenia ciała M. Z. w ten sposób, że zadał mu co najmniej trzy uderzenia z pięści w twarz, na skutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwiaka okularowego oczodołu lewego oraz stłuczenia i podbiegnięcia krwawego żuchwy po stronie

lewej i szyi po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała M. Z. na okres do 7 dni, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. (pkt II aktu oskarżenia) oraz o to, że w dniu 27 czerwca 2018 roku na ul. (...) w Ś. dokonał uszkodzenia ciała D. Z. w ten sposób, że zadał jej uderzenie z pięści w twarz, a następnie popchnął pokrzywdzoną, na skutek czego przewróciła się ona na betonowe podłoże i uderzyła głową o chodnik, doznając obrażeń w postaci kilkuodłamowego złamania przedniej i bocznej ściany prawej zatoki szczękowej z przemieszczeniem odłamów o około 2-3 mm, złamania dolnej ściany prawego oczodołu, kilkuodłamowego złamania bocznej ściany prawego oczodołu, rozejścia się szwu czołowo-jarzmowego po stronie prawej, złamania wyrostka skroniowego prawej kości jarzmowej oraz złamania kości klinowej prawej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała D. Z. na okres powyżej dni 7, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. (pkt III aktu oskarżenia).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budził wątpliwości, świadkowie przesłuchani w sprawie złożyli zeznania spójne, logiczne. Sąd uznał za wiarygodne zeznania wszystkich świadków. D. Z. początkowo błędne rozpoznanie jednego z oskarżonych skorygowała, wskazała, że identyfikuje go po tatuażu oraz, że w wyniku emocji towarzyszących zajściu, emocji jakie wywołuje sprawa pomyliła się. Świadkowie kiedy nie pamiętali jakiś fragmentów zajścia na to wskazywali, nie snuli przypuszczeń, wskazywali na fakty. Także świadek oskarżenia M. B., mimo, że jest rodziną D. K. wskazała na jego negatywne zachowanie, podała, że samochód poruszył się, więc myśli, że D. K. w niego uderzył. Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty zgromadzone w sprawie oraz za pełne i jasne opinie biegłego lekarza.

Wyrokiem z dnia 18.07.2019r. wydanym w trybie art. 387 k.p.k. Sąd uznał oskarżonych J. B. i D. K. za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt czynu w pkt. I czynu, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. II czynu, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. III czynu, tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec D. K. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 oraz 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. B. kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonych do przeproszenia pokrzywdzonych M. Z. i D. Z. w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku,

Nadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty:

- a) od J. B. i D. K. solidarnie na rzecz M. Z. – 1.000 zł (jeden tysiąc 00/100 złotych) – w związku z czynem z pkt. I,
- b) od D. K. na rzecz M. Z. – 800 zł (osiemset 00/100 złotych)
– w związku z czynem z pkt. II, a na rzecz D. Z. 4.000 zł (cztery tysiące 00/100 złotych) – w związku z czynem z pkt. III,

Sąd zasądził od oskarżonych koszty postępowania w częściach ich dotyczących oraz wymierzył im opłaty: J. B. – w kwocie 120 zł, D. K. – w kwocie 180 zł.

Za podstawę prawną orzeczenia w zakresie pkt I Sąd przyjął art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Pobicie jest czynna napaść dwóch lub więcej osób na inną osobę lub osoby, przy czym w zdarzeniu tym występuje wyraźny podział ról na napastników i napadniętych (broniących się). Odpowiedzialności na podstawie art. 158 § 1 k.k. podlega ten, kto bierze udział w pobiciu, w których naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu, co wynika z powołania art. 156 § 1 i art. 157 § 1. Karalny jest więc jedynie udział w pobiciu, tzn. w takim zajściu, którego intensywność i agresywność osób uczestniczących stwarza poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan bezpośredniego niebezpieczeństwa, o którym mowa, należy traktować jako skutek. Znamię udziału w pobiciu wypełnia nie tylko zadawanie ciosów, lecz także wszelkie inne formy zachowania, które w zbiorowym działaniu przyczyniają się do niebezpiecznego charakteru zajścia, jak np. podawanie niebezpiecznych przedmiotów (narzędzi), przytrzymywanie ofiary, blokowanie drogi ucieczki itp. (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 12 października 2000 r., II AKa 169/00, KZS 2000, z. 11, poz. 42). Określony w art. 158 § 1 k.k. udział w pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu. Natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20). W realiach niniejszej sprawy udział w pobiciu brał każdy z oskarżonych.

Kolejnym przepisem z kwalifikacji prawnej przypisanego przez sąd oskarżonym czynu jest art. 57a § 1 k.k. tj. chuligański charakter. Ustawodawca znaczenie tego określenia zdefiniował w § 21 art. 115 k.k. i wskazał tam, że występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Działanie obu oskarżonych było skierowane przeciwko zdrowiu M. Z.. Działanie obu oskarżonych ponadto miało charakter umyślny i to w zamiarze bezpośrednim. Ilość zadanych uderzeń, części ciała, w które one nastąpiły wskazują, że narażały one pokrzywdzonego na utratę zdrowia. Publiczny charakter czynu oznacza, że ze względu na miejsce, okoliczności lub sposób działania może ono być postrzegane przez większą, bliżej nieokreśloną liczbę osób (wyrok SN z dnia 3 sierpnia 1972 r., Rw 743/72, Biul. Inf. SN 1972, poz. 10). Najczęściej jest to działanie w miejscu publicznym (np. na placu, stadionie sportowym, ulicy), ale w grę może wchodzić także inne miejsce, jeżeli okoliczności lub sposób działania nadają mu cechę publiczności. Przy czym publiczny charakter działania musi być objęty świadomością sprawcy. Analizując to znamię nie ulega wątpliwości, że chodnik, ulica w okolicy dużego skrzyżowania, w okolicy kilku bloków w Ś. jest miejscem publicznym i oskarżeni mieli pełną świadomość gdzie się znajdują. Podkreślenia wymaga to, że zdarzenie miało miejsce w czasie sezonu letniego, kiedy miasto jest pełne turystów, „tętni życiem”. Przesłanka działania bez powodu lub z oczywiście błahego powodu odnosi się do motywacji (pobudek) podjętego działania. Ma ona charakter subiektywny, ale oceniana powinna być na podstawie przyjmowanych w społeczeństwie kryteriów ocen. Oznacza to, że w świetle ocen społecznych agresywne zachowanie sprawcy nie da się niczym wytłumaczyć, jest bez powodu (np. atakuje przypadkowo spotkanego przechodnia, bezmyślnie niszczy cudzą rzecz), albo że powód tego zachowania jest błahy, rażąco nieadekwatny do przyczyny, która go wywołała (słuszna uwaga dotycząca przechodzenia na czerwonym świetle). Nieadekwatność agresywnego zachowania określa porównanie obiektywnych cech tego zachowania z bodźcem (powodem), który je wywołał (por. wyrok SN z dnia 25 października 1974 r., Rw 496/74 z glosą A. Spotowskiego, PiP 1975, z. 8-9). W sprawie oskarżonych sąd uznał za aktem oskarżenia, że obaj oskarżeni działali bez powodu. Kolejnym koniecznym elementem charakteru chuligańskiego czynu jest to, aby sprawca przez swój czyn okazał rażące lekceważenie porządku prawnego. Nie chodzi tu jednak o motywację sprawcy, rozumianą jako chęć okazania lekceważenia tych zasad, ale wydzwięk jego czynu w otoczeniu, które zetknęło się z czynem.

Wówczas, gdy sprawca, podejmując bezprawne zachowanie, nie liczy się z interesem jednostkowym lub całej zbiorowości, przy czym owo lekceważenie odbiega znacznie od przeciętności, jest rażące. O charakterze chuligańskim czynu decydują nie subiektywne przeżycia, pragnienia i cele sprawcy, lecz obiektywny wydzźwięk jego zachowania się, a w szczególności dokonanie umyślnego zamachu na określone w przepisie dobra, i to publicznie oraz bez powodu lub z oczywiście błahego powodu, gdyż takie właśnie działanie sprawcy przedstawia się według opinii społecznej jako lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego (tak na gruncie kodeksu wykroczeń SN w wyroku z dnia 20 czerwca 1979 r., V KRN 131/79, OSNKW 1979, nr 10, poz. 105).

Tak też było, gdy chodzi o ocenę zachowania oskarżonych. Ich postępowanie w odbiorze przeciętnych- normalnych ludzi musiało wywołać jednoznacznie negatywną ocenę, bo jakże ocenić można bezpodstawne zadawanie uderzeń jednej osoby przez dwie osoby na oczach innych ludzi, w obecności dzieci.

Mając powyższe na uwadze Sad uznał, że orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy będzie do czynu adekwatne, spełni cele prewencji indywidualnej i ogólnej. Czyn ten zagrożony jest karą od 1 miesiąca pozbawienia wolności, zaś popełnienie go jako czynu o charakterze chuligańskim wymaga orzeczenia kary nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonej o połowę. Orzeczona kara 6 krotnie przekracza minimalny jej wymiar za ten czyn.

W zakresie czynu z pkt II z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. zarzuconego D. K. Sąd orzekł karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Zaś za czyn z pkt III – karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu zachowaniem swoim oskarżony zrealizował znamiona występków z tych przepisów. Przedmiotem ochrony art. 157§1i 2 k.k. jest zdrowie człowieka. Czasownikowe znamię „powoduje” oznacza, że zachowanie sprawcy polega zarówno na działaniu jak i zaniechaniu. Znamię to nie jest ograniczone do określonych sposobów spowodowania skutku, a jedynie wymaga by zachowanie człowieka pozostawało w związku przyczynowym ze skutkiem, którego charakter decyduje o kwalifikacji prawnej.

Jest to przestępstwo powszechne, które może popełnić każdy. Jest przestępstwem umyślnym, a wina sprawcy może mieć postać zamiaru zarówno bezpośredniego jak i ewentualnego. Przy przestępstwach umyślnych przyjmuje się tzw. zamiar ogólny, który obejmuje faktycznie powstałe następstwa zadanych umyślnie obrażeń, zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć w świadomości obrazu wszystkich następstw swojego działania, a działa on ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy biorąc pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, liczbę i siłę uderzeń. Jest to przestępstwo materialne - a jego dokonanie następuje z chwilą realizacji skutku. Skutek ten określony został jako naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej dni 7 (w doktrynie określane jako średnie uszkodzenie ciała). W przypadku obrażeń powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres do dni 7 – czyn kwalifikowany jest z art. 157 § 2 k.k. Naruszenie czynności narządu ciała to spowodowanie w organie takich zmian, które zakłócają jego normalne, zgodne z przeznaczeniem funkcjonowanie, przy czym nie powoduje ono bezwładności organu. Czyn z art. 157 § 1 k.k. zagrożony jest karą od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat, zaś z art. 157 § 2 k.k. karami: grzywny, karą ograniczenia wolności i pozbawienia wolności do lat 2.

Fakt kwalifikacji czynów jako występków chuligańskich zdeterminował orzeczone kary – powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu adekwatna do czynu z art. 157 § 2 k.k. była kara 3 miesięcy pozbawienia wolności (sam fakt nie sięgnięcia do kary grzywny i kary ograniczenia wolności był już surowszym rozstrzygnięciem, albowiem te kary są łagodniejsze rodzajowo). Zaś kara pozbawienia wolności 3 miesięcy wobec trzech uderzeń pięścią w twarz wydawała się być odpowiednią dolegliwością.

Najpoważniejsze obrażenia odniosła D. Z., zachowanie wobec pokrzywdzonej szczególnie bulwersuje, oburza. Pokrzywdzona w żaden sposób nie przyczyniła się do zajścia, nie prowokowała, nie zwracała uwagi, została uderzona bez powodu, mocnym, brutalnym ciosem powodującym ogromny ból. Można wręcz stwierdzić, że to D. Z. jest najbardziej pokrzywdzona i upokorzona tym czynem. Niespodziewanie, bez przyczyny – dojrzała kobieta została uderzona przez silnego, młodego mężczyznę, od którego oczekuje się wręcz szacunku dla takiej osoby. To zdarzenie

wywołała trumnę na zawsze u pokrzywdzonej, zdarzenie zabrało jej poczucie bezpieczeństwa, naruszyło jej godność. Odnośnie charakteru chuligańskiego aktualne pozostają powyższe rozważania.

Mając to na uwadze Sąd za ten czyn wymierzył karę najwyższą w wyroku 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyjątkowo bowiem ten czyn razi butą, brakiem szacunku, kultury, łamaniem zasad współżycia społecznego. Pokrzywdzona nawet na sali sądowej nie była w stanie patrzeć w stronę oskarżonych, tak negatywne emocje ich osoby u niej wywołują - i słusznie.

Sąd orzekł na mocy art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. wobec D. K. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, zachowując granice wskazane art. 86 § 1 k.k.

Sąd w wyjątkowych okolicznościach może karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesić wobec sprawcy występkę chuligańskiego. W sytuacji J. B. ta wyjątkowość wynika li tylko z tego, że o był on przez wszystkich opisywany jako osoba spokojniejsza – zdecydowanie w zajściu, a tu podkreślić trzeba, że jednak ten oskarżony odpowiada za jeden czyn i to zagrożony karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Wobec D. K. taką także jedyną okolicznością jest fakt licznych obrażeń jakie doznał on w czasie zajścia – można rzec na własne życzenie. Ten oskarżony już w postępowaniu przygotowawczym do czynów się przyznał, wziął za nie odpowiedzialność, nie próbował zasłaniać się jakimikolwiek argumentami.

Stąd Sąd uznał, że można oskarżonym orzeczone kary warunkowo zawiesić na okres próby 3 lat (na podstawie art. 69 § 1 i 2 oraz 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k.), a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. B. kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

Sąd uznał, że fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonych, finalne przyznanie się do czynów – wskazuje na to, że oskarżeni nie naruszają więcej porządku karnego. W uzasadnieniu ustnym wyroku Sąd ostrzegł oskarżonych, że w Unii Europejskiej wyroki są przesyłane do kart karnych wszystkich krajów, i że w przypadku skazania przez inny sąd europejski w okresie tychże 3 lat próby taka sytuacja doprowadzi do zarządzenia kar i umieszczenia oskarżonych w zakładzie karnym. Takie też konsekwencji poniosą oskarżeni gdy nie wywiążą się z finansowych zobowiązań wynikających z wyroku – a to uiszczenia orzeczonych zadośćuczynień. W zakresie zadośćuczynienia orzekając je podstawie art. 46 § 1 k.k. od J. B. i D. K. solidarnie na rzecz M. Z. – 1.000 zł , od D. K. na rzecz M. Z. – 800 zł, a na rzecz D. Z. 4.000 zł – Sąd miał na uwadze różny charakter obrażeń pokrzywdzonych i zadośćuczynienia te w ten sposób miarkował.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonych do przeproszenia pokrzywdzonych M. Z. i D. Z. w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Taka konieczność napisania przeprosin ma także charakter wychowawczy, uczy pokory oskarżonych, a przeprosiny należą się pokrzywdzonym.

Sąd zasądził od oskarżonych koszty postępowania w częściach ich dotyczących oraz wymierzył im opłaty: J. B. – w kwocie 120 zł, D. K. – w kwocie 180 zł. Zdaniem Sądu koszty te i opłaty oskarżeni ponieść mogą.